

5144/2009 ΠΠΡ ΑΘ

Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών 5144/2009

Πρόεδρος: Ιωάννης Μαρούδης, Πρόεδρος Πρωτοδικών

Πρωτοδίκες: Ιωάννης Σταυρόπουλος, Ευάγγελος Χατζίκος - Εισηγητής

Δικηγόροι: Χ. Αποστολόπουλος, Ι. Βενιέρης

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 294 εδαφ. α', 295 παρ. 1 εδαφ. α' και 297 ΚΠολΔ συνάγεται ότι η νομότυπη παραίτηση από το δικόγραφο της αγωγής ανατρέπει την εκκρεμοδικία ως προς την αίτηση δικαστικής προστασίας που ασκήθηκε με αυτή (αγωγή) και επιφέρει αναδρομική και αυτοδίκαιη κατάργηση της δίκης, ευθέως από τον νόμο και χωρίς να απαιτείται έκδοση απόφασης για την καταργημένη δίκη (βλ. ΑΠ 61/2002 ΧρΙΔ 2002.624, ΕφΑθ 1034/2003 ΕλλΔνη 47.548). Στην προκείμενη περίπτωση, οι ενάγουσες, με δήλωση των πληρεξουσίων δικηγόρων τους που καταχωρίστηκε στα πρακτικά, παραιτήθηκαν από το δικόγραφο της με αριθμό κατάθεσης 11382/11-12-2006 αγωγής τους όσον αφορά την - εμφανισθείσα κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από το οικείο πινάκιο - δεύτερη εναγομένη, πριν το Δικαστήριο προχωρήσει στην προφορική συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης. Η παραίτηση έχει ως αποτέλεσμα ότι η αγωγή θεωρείται πως δεν ασκήθηκε ως προς την δεύτερη εναγομένη και η σχετική δίκη θεωρείται καταργημένη. Σημειωτέον ότι η δήλωση των πληρεξουσίων δικηγόρων της τελευταίας περί αποδοχής της παραίτησεως δεν ασκεί έννομη επιρροή στο νομότυπο αυτής.

2. Από την με αριθμό 5180/27-12-2006 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών, Κ. Σ., που προσκομίζουν και επικαλούνται οι ενάγουσες, προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της ως άνω αγωγής και της κλήσης προς συζήτηση για την δικάσιμο της 21-11-2007 επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στην πρώτη εναγομένη εταιρία (εφεξής εναγομένη). Κατά την δικάσιμο αυτή η συζήτηση της υποθέσεως αναβλήθηκε για την δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της απόφασης. Η εναγομένη, όμως, δεν εμφανίσθηκε στην τελευταία αυτή δικάσιμο, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του πινακίου, όπου είχε αναγραφεί μετά την αναβολή. Επομένως, πρέπει να δικασθεί ερήμην και το Δικαστήριο να προχωρήσει στη συζήτηση της υπόθεσης σαν να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες (άρθρα 226 παρ. 4 εδαφ. β' και γ', 270 παρ. 1 τελ. εδαφ. ΚΠολΔ).

3. Κατ' ανάλογη εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 51 και 55 ΕισΝΑΚ η έκταση, το περιεχόμενο, το μεταβιβαστό, η προστασία, η διάρκεια και η απόσβεση δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας πάνω σε έργο που δημιουργήθηκε πριν από την ισχύ του Ν. 2121/1993 διέπονται από τον τελευταίο αυτό νόμο. Αντίθετα, η πρωτογενής κτήση του δικαιώματος, και ειδικότερα το αντικείμενο και υποκείμενο του δικαιώματος, οι τυπικές και ουσιαστικές προϋποθέσεις της κτήσεως θα κριθούν σύμφωνα με το δίκαιο που ίσχυε κατά την γέννηση του δικαιώματος (βλ. Γ. Κουμάντο, Πνευματική ιδιοκτησία, 2002, 8η έκδ., σελ. 26, Κοτσίρη-Σταματούδη, Ερμ. ν. 2121/1993, α. 68, 11-12/Ζάννος).

4. Από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 1, 4, 5, 6, 9 και 15 του Ν. 2387/1920 «περί πνευματικής ιδιοκτησίας» και των άρθρων 57 και 60 ΑΚ συνάγεται ότι και υπό το προϊσχύσαν του Ν. 2121/1993 δίκαιο μόνο ο δημιουργός αποκτούσε πρωτογενώς απόλυτο και απεριόριστο δικαίωμα πάνω

στο πνευματικό του δημιούργημα (βλ. ΑΠ 458/1992 ΕΕΝ 1993.438), και μάλιστα χωρίς την τήρηση οποιωνδήποτε διατυπώσεων, όπως επέβαλε το άρθρο 5 παρ. 2 της κυρωθείσης με τον Ν. 100/75 Συμβάσεως της Βέρνης της 9ης Σεπτεμβρίου 1886 «δια την προστασίαν των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων» (βλ. Γ. Κουμάντο, ό.π., σελ. 168, Κοτσιρή-Σταματούδη, Ερμ. ν. 2121/1993, α. 6, 23/Παπαδοπούλου). Εξάλλου, μεταξύ των προστατευόμενων έργων ήταν και τα λογοτεχνικά έργα, που περιελάμβαναν όλες τις παραγωγές λογοτεχνικής και επιστημονικής φύσεως, καθώς και τα βιβλία (βλ. άρθρα 1 Ν. 2387/1920, 1 και 2 παρ. 1 της Σύμβασης της Βέρνης).

5. Κατά το άρθρο 1 Ν. 2121/1993 «1. Οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα). 2. Τα δικαιώματα αυτά περιλαμβάνουν τις εξουσίες, που προβλέπονται στα άρθρα 3 και 4 του παρόντος νόμου». Με το άρθρο 2 παρ. 1 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι «Ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα, ...». Από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων προκύπτει ότι απαραίτητη προϋπόθεση για την προστασία ενός γραπτού έργου είναι η πρωτοτυπία του, η οποία συντρέχει όταν αποτυπώνεται η προσωπικότητα του δημιουργού στο τελικό δημιουργικό αποτέλεσμα (βλ. Γ. Κουμάντο, ό.π., σελ. 107, Π. Κοριατοπούλου-Αγγέλη, Πρωτοτυπία, στο έργο Πνευματική ιδιοκτησία Λημματογραφημένη ερμηνεία, 2008, σελ. 419). Χρήσιμο κριτήριο κατά τον έλεγχο της πρωτοτυπίας συνιστά η στατιστική μοναδικότητα του έργου, ήτοι ότι κάτω από τις ίδιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους κανείς άλλος δημιουργός δεν θα δημιουργούσε κατά την συνήθη πορεία των πραγμάτων το ίδιο έργο (βλ. Γ. Κουμάντο, ό.π., σελ. 108-109, 112, Π. Κοριατοπούλου-Αγγέλη, ό.π.) ή ότι παρουσιάζει μια ατομική ιδιομορφία ή ένα ελάχιστο όριο «δημιουργικού ύψους», έτσι ώστε να ξεχωρίζει και να διαφοροποιείται από τα ήδη γνωστά ή αυτονόητα (βλ. ΑΠ 152/2005 ΔΕΕ 2005.1177, ΕφΑθ 80/2008 ΔίΜΕΕ 2008.216, ΕφΘεσ 1929/2007 Αρμεν 2008.216). Η μοναδικότητα αυτή μπορεί να αναζητηθεί σε κάποιο από τα γνωρίσματα του έργου (στο θέμα, στη σύλληψη, στην κατάταξη, στη διατύπωση, σε κάποιες λεπτομέρειες), ανάλογα με το είδος και τη φύση του (βλ. ΕφΑθ 8263/2007 ΔΕΕ 2008.1115, ΕφΑθ 2864/2007 ΔΕΕ 2007.1182). Η πρωτοτυπία του έργου με το παραπάνω περιεχόμενο ήταν προϋπόθεση της προστασίας και κατά το προϊσχύσαν δικαίο, συναγόμενη από τον συνδυασμό των άρθρων 1 Ν. 2387/1920 και 2 της Σύμβασης της Βέρνης (βλ. ΑΠ 446/1999 ΔΕΕ 1999.1010, ΑΠ 257/1995 ΝοΒ 1995.893, ΕφΘεσ 3321/1998 ΕπισκΕΔ 1999.565, ΕφΑθ 5321/1989 ΕΕμπΔ 1991.537).

6. Τα αναφερόμενα στην προηγούμενη σκέψη δύο αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα (περιουσιακό και ηθικό) περιλαμβάνουν τις εξουσίες, που ενδεικτικά απαριθμούνται στα άρθρα 3 και 4 του Ν. 2121/1993. Ειδικότερα, το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στο δημιουργό, εκτός των άλλων, την εξουσία να επιτρέπει ή να απαγορεύει την εγγραφή και την αναπαραγωγή του έργου με κάθε μέσο, την θέση σε κυκλοφορία του πρωτοτύπου ή αντιτύπων του έργου, την παρουσίαση του έργου στο κοινό κ.λπ. Εξάλλου, κατά το άρθρο 4 παρ. 1 Ν. 2121/1993 «Το ηθικό δικαίωμα δίνει στο δημιουργό ιδίως τις εξουσίες: α) της απόφασης για το χρόνο, τον τόπο και τον τρόπο κατά τους οποίους το έργο θα γίνει προσιτό στο κοινό (δημοσίευση), β) της αναγνώρισης της πατρότητάς του πάνω στο έργο και ειδικότερα την εξουσία να απαιτεί, στο μέτρο του δυνατού, τη μνεία του ονόματός του στα αντίτυπα του έργου του και σε κάθε δημόσια χρήση του έργου του ή, αντίθετα, να κρατάει την ανωνυμία του ή να χρησιμοποιεί ψευδώνυμο, γ) της απαγόρευσης κάθε παραμόρφωσης, περικοπής ή άλλης τροποποίησης του έργου του, καθώς και κάθε προσβολής του δημιουργού οφειλομένης στις συνθήκες παρουσίασης του έργου στο κοινό...».

7. Ο όρος δημοσίευση έχει ευρεία έννοια και περιλαμβάνει κάθε παρουσίαση του έργου στο κοινό, με οποιονδήποτε τρόπο και αν πραγματοποιείται, όπως η έκδοση, η δημόσια εκτέλεση, η ραδιοτηλεοπτική

μετάδοση κλπ. Ως έκδοση νοείται η δημοσίευση, η πραγματοποιούμενη με τον πολλαπλασιασμό του έργου. Η εξουσία της δημοσιεύσεως ασκείται είτε αυτοπροσώπως υπό του δημιουργού, είτε υπό τρίτου προσώπου βάσει συμβάσεως εχούσης ως περιεχόμενο, ρητό ή λογικώς εξυπακουόμενο, την υπό του τρίτου τούτου δημοσίευση του έργου. Τέτοιο περιεχόμενο έχουν τόσο οι συμβάσεις εκμεταλλεύσεως, όσο και οι συμβάσεις μεταβιβάσεως της πνευματικής ιδιοκτησίας. Η εξουσία της δημοσιεύσεως είναι διαρκής και η πρώτη άσκηση αυτής δεν επιφέρει και την ανάλωσή της. Ο δημιουργός διατηρεί πάντοτε την εξουσία να αποφασίζει για κάθε συγκεκριμένο τρόπο και μορφή δημοσίευσης, ακόμη και μετά την πρώτη άδεια για την παρουσίαση του έργου στο κοινό (βλ. Εφθεσ 1929/2007 ό.π., Δ. Καλλινίκου, Πνευματική ιδιοκτησία και συγγενικά δικαιώματα, 2008, 3η έκδ., σελ. 128-129).

8. Η παράλειψη, με οποιοδήποτε τρόπο, της αναφοράς του ονόματος του δημιουργού, έστω και χωρίς αμφισβήτηση της πατρότητας του έργου, αποτελεί προσβολή του ηθικού δικαιώματος. Η προβολή του ονόματος του δημιουργού πρέπει κάθε φορά να γίνεται με τον τρόπο, που επιβάλλεται από το είδος του έργου και από τον τρόπο της παρουσιάσεως του στο κοινό, να ακολουθούνται δε και οι διαμορφωμένες συνήθειες, εφόσον δεν υπάρχει διαφορετική συμβατική ρύθμιση (βλ. ΕφΑθ 6520/2008 ΔΕΕ 2009.325).

9. Κατά το άρθρο 4 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 «Το ηθικό δικαίωμα είναι ανεξάρτητο από το περιουσιακό δικαίωμα και παραμένει στο δημιουργό ακόμα και μετά τη μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος», ενώ κατά το άρθρο 12 παρ. 2 του ίδιου νόμου «Το ηθικό δικαίωμα είναι αμεταβίβαστο μεταξύ ζώντων. Μετά το θάνατο του δημιουργού το ηθικό δικαίωμα περιέρχεται στους κληρονόμους του, που οφείλουν να το ασκούν σύμφωνα με τη θέληση του δημιουργού, εφόσον τέτοια θέληση έχει ρητά εκφραστεί».

10. Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 65 παρ. 4 Ν. 2121/1993 και 62, 64 παρ. 2 εδαφ. α', 106, 118, 216, 866, 946, 947 και 1047 ΚΠολΔ συνάγεται ότι, όταν ζητείται η απειλή προσωπικής κράτησης και χρηματικής ποινής εναντίον νομίμου εκπροσώπου κεφαλαιουχικής εταιρίας για την περίπτωση που η τελευταία παραβεί την υποχρέωσή της να παραλείψει ή να ανευχθεί πράξη, απαιτείται να συνενάγεται αυτός (εκπρόσωπος) ατομικώς. Άλλως, η αγωγή απορρίπτεται κατά τούτο ως αόριστη (βλ. ΕφΑθ 7632/2005 ΝοΒ 2006.417, 421, ΕφΑθ 7460/2002 ΕλλΔνη 44.858, ΕφΑθ 4499/2000 ΚριτΕπιθ 2001.253, ΕφΑθ 1115/2000 ΕλλΔνη 41.811, ΠολΠρΑθ 2028/2003 ΑρχΝ 2004.210).

11. Το άρθρο 63 Α Ν. 2121/1993 - όπως προστέθηκε με το άρθρο 2 παρ. 3 του Ν. 3524/2007, με το οποίο μεταφέρθηκε το άρθρο 6 της οδηγίας 2004/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Απριλίου 2004 σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας και το οποίο σύμφωνα με το άρθρο 4 παρ. 3 του Ν. 3524/2007 εφαρμόζεται και στις εκκρεμείς υποθέσεις, των οποίων η συζήτηση έχει προσδιορισθεί να γίνει μετά την 16.9.2006 – ορίζει: «1. Όταν ένας διάδικος έχει προσκομίσει ευλόγως διαθέσιμα αποδεικτικά στοιχεία επαρκή προς στήριξη των ισχυρισμών του περί προσβολής ή επικείμενης προσβολής δικαιωμάτων του παρόντος νόμου, ενώ παράλληλα επικαλείται αποδεικτικά στοιχεία που βρίσκονται υπό τον έλεγχο του αντιδίκου, το δικαστήριο ύστερα από αίτηση του διαδίκου, μπορεί να διατάξει την προσκόμιση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων από τον αντίδικο. Αν συντρέχει προσβολή των δικαιωμάτων σε εμπορική κλίμακα, το δικαστήριο μπορεί επίσης, ύστερα από αίτηση διαδίκου, να διατάξει τη γνωστοποίηση τραπεζικών, χρηματοοικονομικών ή εμπορικών εγγράφων που βρίσκονται υπό τον έλεγχο του αντιδίκου. Η ύπαρξη περισσότερων αντιτύπων θεωρείται επαρκής ένδειξη προσβολής σε εμπορική κλίμακα. Σε κάθε περίπτωση το δικαστήριο φροντίζει για τη διασφάλιση της προστασίας των εμπιστευτικών πληροφοριών. (άρθρο 6 παράγραφοι 1 και 2 της Οδηγίας 2004/48). 2. Ύστερα από αιτιολογημένο αίτημα του διαδίκου, ελεγχόμενο από το δικαστήριο ως προς την αναλογικότητά του, που υποβάλλεται

με την αγωγή ή και αυτοτελώς στο πλαίσιο δίκης για προσβολή δικαιωμάτων του παρόντος νόμου, ο πρόεδρος επί πολυμελούς δικαστηρίου ή ο δικαστής του μονομελούς δικαστηρίου μπορεί και πριν από την ορισμένη δικάσιμο να διατάσσει την παροχή από τον αντίδικο πληροφοριών για την προέλευση και για τα δίκτυα διανομής των εμπορευμάτων ή παροχής των υπηρεσιών, που προσβάλλουν δικαίωμα του παρόντος νόμου. Το ίδιο μπορεί να διατάσσεται και κατά οποιουδήποτε άλλου προσώπου, το οποίο: (α) βρέθηκε να κατέχει τα παράνομα εμπορεύματα σε εμπορική κλίμακα. (β) βρέθηκε να χρησιμοποιεί τις παράνομες υπηρεσίες σε εμπορική κλίμακα. (γ) διαπιστώθηκε ότι παρείχε, σε εμπορική κλίμακα, υπηρεσίες χρησιμοποιούμενες για την προσβολή δικαιώματος ή (δ) υποδείχθηκε από πρόσωπο των τριών προηγούμενων εδαφίων ως εμπλεκόμενο στην παραγωγή, κατασκευή ή διανομή των εμπορευμάτων ή στην παροχή των υπηρεσιών. 3. Οι πληροφορίες της παραγράφου 2 περιλαμβάνουν, εφόσον ενδείκνυται: (α) τα ονοματεπώνυμα και τις διευθύνσεις των παραγωγών, κατασκευαστών, διανομέων, προμηθευτών και λοιπών προηγούμενων κατόχων του προϊόντος ή της υπηρεσίας, καθώς και των παραληπτών χονδρεμπόρων και των εμπόρων λιανικής, (β) πληροφορίες για τις ποσότητες που παρήχθησαν, κατασκευάστηκαν, παραδόθηκαν, παραλήφθηκαν ή παραγγέλθηκαν, καθώς και για το τίμημα που αφορά στα εν λόγω εμπορεύματα ή υπηρεσίες. 5. Αν ο διάδικος κληθεί και αδικαιολόγητα δεν προσκομίσει τα αποδεικτικά στοιχεία κατά την παράγραφο 1, οι αντίστοιχοι προς απόδειξη ισχυρισμοί του διαδίκου που ζήτησε την προσκόμιση ή τη γνωστοποίηση των αποδεικτικών στοιχείων θεωρούνται ομολογημένοι. Όποιος αδικαιολόγητα παραβεί διαταγή του δικαστηρίου κατά την παράγραφο 2 καταδικάζεται εκτός από τα δικαστικά έξοδα και σε χρηματική ποινή ύψους πενήντα χιλιάδων (50.000) έως εκατό χιλιάδων (100.000) ευρώ, που περιέρχεται στο δημόσιο ταμείο.».

12. Από την παρ. 1 του ως άνω άρθρου συνάγονται τα εξής: α) ο ενάγων-δικαιούχος φέρει καταρχήν το βάρος να αποδείξει τον αγωγικό ισχυρισμό του περί προσβολής του δικαιώματός του πνευματικής ιδιοκτησίας, καταθέτοντας με τις κατ' άρθρο 237 παρ. 1 ΚΠολΔ προτάσεις του όλα τα αποδεικτικά μέσα που διαθέτει. Δικαιούται, όμως, να υποβάλει αίτηση, προκειμένου το δικαστήριο να διατάξει τον εναγόμενο να προσκομίσει τα αποδεικτικά μέσα που βρίσκονται υπό τον έλεγχό του. Όμοια διατύπωση έχει και το άρθρο 43 παρ. 1 της κυρωθείσας με το Ν. 2290/1995 «Συμφωνίας TRIPS». β) Αν συντρέχει προσβολή του δικαιώματός του σε εμπορική κλίμακα, ήτοι με πράξεις που αποσκοπούν σε άμεσο ή έμμεσο ή εμπορικό οικονομικό όφελος (βλ. την δέκατη τέταρτη αιτιολογική σκέψη του προοιμίου της οδηγίας 2004/48/ΕΚ), δικαιούται να αιτηθεί την γνωστοποίηση τραπεζικών, χρηματοοικονομικών ή εμπορικών εγγράφων που βρίσκονται υπό τον έλεγχο του εναγομένου. γ) Η διάταξη του δικαστηρίου περί προσκόμισης ή γνωστοποίησης, με την οποία ανακατανέμεται το βάρος απόδειξης, εκδίδεται μόνο κατόπιν αιτήσεως του διαδίκου, που υποβάλλεται είτε με παρεμπίπτουσα αγωγή, είτε με τις προτάσεις σε οποιαδήποτε στάση της πρωτοβάθμιας ή έκκλητης δίκης - άρα και με το δικόγραφο της έφεσης ή των προσθέτων λόγων αυτής - κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 451 παρ. 1 εδαφ. α' ΚΠολΔ λόγω της ταυτότητας νομικής και πραγματικής αιτίας (πρβλ. ΑΠ 1402/2008 ΝοΒ 2009.423, ΕφΘεσ 415/2008 ΕφΑΔ 2008.578, ΕφΑθ 442/2006 ΕλλΔνη 48.1127, ΕφΑθ 3239/2001 ΔΕΕ 2002.87, 91, Ν. Νίκα, Πολιτική Δικονομία ΙΙ, 2005, σελ. 535). δ) για το ορισμένο της οικείας αίτησης απαιτείται κατ' άρθρο 216 ΚΠολΔ: ι) η σαφής περιγραφή των αποδεικτικών στοιχείων ή των τραπεζικών, χρηματοοικονομικών ή εμπορικών εγγράφων. Τα αποδεικτικά στοιχεία πρέπει να εξατομικεύονται επαρκώς και να αναφέρεται, έστω γενικά, το περιεχόμενό τους (βλ. Χ. Αποστολόπουλο, Η Οδηγία 2004/48/ΕΚ σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας και ο νόμος 3524/2007 για τη μεταφορά της στο ελληνικό δίκαιο, ΧρΙΔ 2008.179, 180 ΙV), αφού η διάταξη του άρθρου 63Α παρ. 1 εδαφ. α' Ν. 2121/1993 προϋποθέτει ότι ο αιτών ήδη γνωρίζει την ύπαρξη συγκεκριμένων αποδεικτικών στοιχείων, πρόσφορων προς στήριξη των ισχυρισμών του και ευρισκόμενων υπό τον έλεγχο του αντιδίκου του («επικαλείται αποδεικτικά στοιχεία» κατά την διατύπωση του νόμου, «έχει προβάλλει αποδεικτικά στοιχεία», «has ... specified evidence», «Beweismittel ... bezeichnet hat», «a ... pricisi les iliments de preuve», «ha ... specificato prove» κατά την διατύπωση του άρθρου 6

παρ. 1 της οδηγίας 2004/48 στην ελληνική, αγγλική, γερμανική, γαλλική και ιταλική γλώσσα, «επισημαίνει κάποια άλλα στοιχεία» κατά την διατύπωση της Συμφωνίας TRIPs). Αντίθετα, τα τραπεζικά, χρηματοοικονομικά ή εμπορικά έγγραφα αρκεί να προσδιορίζονται κατά είδος ή κατηγορία (λ.χ. ότι αντικείμενο της αίτησης είναι τιμολόγια συγκεκριμένης χρονικής περιόδου ή το x υποχρεωτικό ή μη υποχρεωτικό εμπορικό βιβλίο), χωρίς να είναι αναγκαία η μείζονα εξειδίκευσή τους, όπως απαιτείται στην αίτηση επίδειξης του ΚΠολΔ λόγω της ανάγκης εκτέλεσης της οικείας απόφασης κατ' άρθρο 452 παρ. 1 ΚΠολΔ (βλ. Εφαθ 3788-9/2008 ΕλλΔνη 50.210. Όπως θα εκτεθεί παρακάτω δεν νοείται αναγκαστική εκτέλεση της διάταξης επί της αιτήσεως του άρθρου 63Α παρ. 1 Ν. 2121/1993). Σημειωτέον ότι κατά την εικοστή αιτιολογική σκέψη του προοιμίου της οδηγίας 2004/48/ΕΚ πρέπει να διασφαλίζεται η πρόσβαση στα έγγραφα αυτά προς τεκμηρίωση της διαπραττόμενης σε εμπορική κλίμακα προσβολής των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας. ii) Επίκληση ότι τα στοιχεία και τα έγγραφα βρίσκονται υπό τον έλεγχο του αντιδίκου (πρβλ. ΑΠ 1402/2008 ΝοΒ 2009.423). iii) Έκθεση πραγματικών περιστατικών από τα οποία να προκύπτει το κατ' άρθρο 68 ΚΠολΔ έννομο συμφέρον του αιτούντος, δηλαδή ότι το επίδικο έγγραφο είναι πρόσφορο προς άμεση ή έμμεση απόδειξη λυσιτελούς ισχυρισμού του, προς επαρκή στήριξη του οποίου έχει ήδη προσκομίσει ευλόγως διαθέσιμα αποδεικτικά στοιχεία (πρβλ. ΑΠ 1402/2008 όπ.π., ΑΠ 681/2007 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών Δ.Σ.Α. «ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ», ΑΠ 1045/2004 ΕλλΔνη 48.162). ε) Το δικαστήριο, αν δεχθεί την αίτηση, διατάσσει με μη οριστική απόφασή του την επανάληψη της συζητήσεως κατ' άρθρο 254 ΚΠολΔ και υποχρεώνει τον υπόχρεο να προβεί στην προσκόμιση ή γνωστοποίηση εντός ορισμένης προθεσμίας (πρβλ. Ν. Παϊσίδου, Η επίδειξη εγγράφων στην πολιτική δίκη, 2006, σελ. 226-227). ζ) Η απείθεια του υποχρέου - καθού η αίτηση συνεπάγεται κατ' άρθρο 63Α παρ. 5 εδαφ. α' Ν. 2121/1993 την θεώρηση ως ομολογημένων των ισχυρισμών του αιτούντος, προς απόδειξη των οποίων διετάχθη η προσκόμιση ή γνωστοποίηση (το άρθρο 43 παρ. 2 της Συμφωνίας TRIPs παρέχει την δυνατότητα στα συμβαλλόμενα κράτη-μέλη να νομοθετήσουν τέτοιο τεκμήριο ομολογίας). Η ομολογία αυτή αποτελεί πλήρη απόδειξη εναντίον του καθού η αίτηση (άρθρο 352 παρ. 1 ΚΠολΔ, πρβλ. Δ. Σκούρτη, Δικονομικά προβλήματα πνευματικής ιδιοκτησίας και οι νεωτερισμοί της TRIPs, ΕλλΔνη 40.506 επ., 524, αρ. 93.1, 97). Παρέπεται ότι παρίσταται περιττή η αναγκαστική εκτέλεση της απόφασης που διατάζει την επίδειξη, μη εφαρμοζομένων αναλογικώς των διατάξεων των άρθρων 452 παρ. 1, 941 και 946 ΚΠολΔ. Έτσι, το μεν δικαστήριο δεν απαγγέλλει αυτεπαγγέλτως χρηματική ποινή και προσωπική κράτηση σε βάρος του υποχρέου, το δε αίτημα περί απαγγελίας των ποινών αυτών είναι απορριπτέο ως απαράδεκτο λόγω έλλειψης του έννομου κατ' άρθρου 68 ΚΠολΔ συμφέροντος.

13. Η παρ. 2 του άρθρου 63Α Ν. 2121/1993 προβλέπει το λεγόμενο «δικαίωμα ενημέρωσης» ή «πληροφόρησης» του άρθρου 8 της οδηγίας 2004/48 (βλ. και άρθρο 47 της Συμφωνίας TRIPs). Εφόσον το δικαίωμα αυτό ασκείται με παρεμπόμπουσα αίτηση («Ύστερα από ... αίτημα ... που υποβάλλεται με την αγωγή ή και αυτοτελώς στο πλαίσιο δίκης»), αυτονόητη είναι και σε αυτήν την περίπτωση η δυνατότητα έκδοσης διάταξης του δικαστηρίου για επανάληψη της συζήτησης, προκειμένου να παράσχει ο υπόχρεος τις αιτούμενες πληροφορίες. Άλλωστε, ο πρόεδρος πολυμελούς δικαστηρίου επιλαμβάνεται της αιτήσεως σε διαδικαστικό στάδιο πριν από την συζήτηση της αγωγής, αφού μετά καθίσταται αποκλειστικά αρμόδιο το πολυμελές δικαστήριο (πρβλ. άρθρο 232 ΚΠολΔ). Όταν η αξίωση πληροφόρησης ασκείται στα πλαίσια δίκης, τότε το έννομο συμφέρον πρέπει να συνάπτεται με το οικείο αντικείμενο δίκης. Έτσι, παραδεκτώς υποβάλλεται παρεμπόμπουσα αίτηση παροχής των πληροφοριών του άρθρου 63Α παρ. 3 περ. β' Ν. 2121/1993 προκειμένου να αποδειχθεί το ύψος και η έκταση της προσβολής δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και να κριθεί η ουσιαστική βασιμότητα αιτήματος αποζημίωσης. Εξάλλου, το δικαστήριο δύναται με την μη οριστική απόφασή του να απαγγείλει κατ' άρθρο 946 ΚΠολΔ, και αυτεπαγγέλτως, προσωπική κράτηση και χρηματική ποινή υπέρ του αιτούντος ως μέσο έμμεσης αναγκαστικής εκτέλεσης της εμπεριεχόμενης σε αυτήν (απόφαση) διαταγής του άρθρου 904 παρ. 2 περ. ζ' ΚΠολΔ περί παροχής πληροφοριών (πρβλ. Ι. Τέντε σε Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, ΚΠολΔ Ι, 2000, 452 αριθ. 1, Ν. Παϊσίδου, όπ.π., σελ. 245-246).

Δεδομένου ότι σε περίπτωση απείθειας δεν προβλέπεται τεκμήριο ομολογίας των ισχυρισμών του αιτούντος, το δικαστήριο κρίνει ελεύθερα αν το αντικείμενο της απόδειξης, για το οποίο διατάχθηκε η παροχή πληροφοριών, πρέπει να θεωρηθεί αποδεδειγμένο (αναλογική εφαρμογή άρθρων 452 παρ. 2 και 366 ΚΠολΔ). Παράλληλα επιβάλλεται ως κύρωση η καταδίκη του υποχρέου στα δικαστικά έξοδα και σε χρηματική ποινή που περιέρχεται στο δημόσιο ταμείο (άρθρο 63Α παρ. 5 εδαφ. β' Ν. 2121/1993).

14. Με την υπό κρίση αγωγή τους οι ενάγουσες εκθέτουν ότι ο αποβιώσας το έτος 2002 Ι. Λ. είχε συγγράψει το εγκυκλοπαιδικό λεξικό με τον τίτλο «Λεξικό του Αρχαίου Κόσμου», συνολικής εκτάσεως 3.200 σελίδων, το οποίο παρουσιάζει πρωτοτυπία λόγω του περιεχομένου του, της πρωτότυπης συλλογής και εκθέσεως του υλικού, καθώς και της προσωπικής πραγματώσεως του θέματος. Ότι το έτος 1979 εκδόθηκε το έργο σε τέσσερις τόμους από την εναγόμενη εκδότρια εταιρία, στην οποία ο πατέρας τους είχε παραχωρήσει την εξουσία αναπαραγωγής και διανομής των αντιτύπων στο κοινό για μια μόνο έκδοση. Ότι ο ως άνω δημιουργός απεβίωσε αδιάθετος και κληρονομήθηκε από τις ίδιες, θυγατέρες του, κατ' ισομοιρία. Ότι η εναγομένη, χωρίς προηγουμένως να λάβει την άδειά τους, εξέδιδε από το έτος 2004 εκ νέου το έργο τόσο σε έντυπη όσο και σε ψηφιακή μορφή. Ότι, ειδικότερα τύπωσε αυτό σε τέσσερις τόμους και το ενέγραψε σε ψηφιακό ευέλικτο δίσκο (Digital Versatile Disc – DVD) μαζί με την εγκυκλοπαίδεια «Δ.». Ότι η εναγομένη διανέμει το έργο στα βιβλιοπωλεία, ενώ κατά το χρονικό διάστημα από τον μήνα Ιούνιο του έτους 2004 έως και τον Δεκέμβριο του έτους 2006 συμπράττοντας με τις εκδότριες εταιρίες των εφημερίδων «..», «..» και «.....», καθώς και των περιοδικών «..», «..» και «7.» διέθετε αυτό στο κοινό ως πρόσθετη προσφορά των προπαρατιθέμενων εντύπων. Ότι η συνήθης αμοιβή που θα κατέβαλε η εναγομένη για την προαναφερόμενη εκμετάλλευση του επίδικου έργου ανέρχεται συνολικά στο ποσό των 510.000 ευρώ, κατά τα ειδικότερα στην αγωγή αναφερόμενα. Ότι η εναγομένη κατά την διανομή του έργου με την εφημερίδα «..» και το περιοδικό «7.», που έλαβε χώρα το χρονικό διάστημα από μήνα Ιούλιο του έτους 2006 έως και τον μήνα Οκτώβριο του ίδιου έτους, προσέβαλε την πατρότητα του δημιουργού πάνω στο επίδικο έργο. Ότι, συγκεκριμένα, αν και στον πρώτο επανεκδοθέντα και διανεμηθέντα από αυτά τα έντυπα τόμο αναγραφόταν ο ανωτέρω δημιουργός στο εξώφυλλο και στην σελίδα του κύριου τίτλου του βιβλίου ως μόνος συγγραφέας, εντούτοις στους επόμενους τρεις τόμους είχε απαλειφθεί το όνομά του από το εξώφυλλο, ενώ στο εσωτερικό του βιβλίου αναφερόταν ως συντάκτες και άλλα τρία φυσικά πρόσωπα, ήτοι οι, και Ότι, επιπλέον είχε αντικατασταθεί ο πρόλογος του δημιουργού από έτερο των εκδοτών, όπου και γινόταν μνεία σε «συγγραφείς». Ότι από τον μήνα Οκτώβριο και εφεξής το επίδικο έργο διανεμόταν από την εφημερίδα «...» διατηρώντας τον πρόλογο με την παραπάνω μνεία, καίτοι είχε προηγηθεί η έκδοση προσωρινής διαταγής. Ότι με τον τρόπο αυτό η εναγομένη εμφάνιζε ψευδώς το έργο ως συλλογικό. Ότι από την παράνομη και υπαίτια αυτή προσβολή του συγκεκριμένου ηθικού δικαιώματός τους υπέστησαν ηθική βλάβη.

15. Ζητούν δε μετά τον παραδεκτό περιορισμό των κάτωθι υπό δ', ε' αιτημάτων από καταψηφιστικά σε αναγνωριστικά με τις προτάσεις (άρθρο 223 ΚΠολΔ, βλ. ΑΠ 1908/2008 ΕΠολΔ 2009.212, ΑΠ 907/2004 ΕλλΔνη 46.1657, καθώς και σελ. 1 και 19 των προτάσεων από τις οποίες συνάγεται ότι ο περιορισμός δεν καταλαμβάνει και το κάτωθι υπό β' καταψηφιστικό αίτημα): α) να αναγνωρισθεί το περιουσιακό και ηθικό δικαίωμά τους πάνω στο επίδικο έργο, β) να υποχρεωθεί η εναγομένη να παύσει κάθε πράξη διάθεσης του επίδικου έργου στο κοινό, χωρίς την προηγούμενη λήψη άδειας, και να παραλείπει αυτή στο μέλλον, γ) να απειληθεί προσωπική κράτηση και χρηματική ποινή ύψους 3.000 € κατά του νομίμου εκπροσώπου της εναγομένης για κάθε παράβαση του υπό β' αιτήματος, δ) να αναγνωρισθεί ότι η εναγομένη οφείλει να τους καταβάλει, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, το συνολικό ποσό των 1.020.000 ευρώ ως αποζημίωση για την αποκατάσταση της περιουσιακής τους ζημίας, που ισούται με το διπλάσιο της προπαρατιθέμενης συνήθους αμοιβής, ε) να αναγνωρισθεί ότι η εναγομένη τους οφείλει, με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, το

συνολικό ποσό των 1.030.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική τους βλάβη, στ) να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινώς εκτελεστή ως προς τις καταψηφιστικές διατάξεις της και ζ) να καταδικασθεί η εναγομένη στην δικαστική τους δαπάνη. Επικουρικά, και σε περίπτωση απόρριψης του υπό δ' αιτήματος, οι ενάγουσες ζητούν να αναγνωρισθεί ότι η εναγομένη τους οφείλει το ποσό των 510.000 ευρώ, το οποίο ισούται με την συνήθως καταβαλλόμενη για την επίδικη εκμετάλλευση αμοιβή και το οποίο συνιστά τον αδικαιολόγητο πλουτισμό της. Επίσης, με τις νομότυπα κατατεθείσες προτάσεις τους οι ενάγουσες ζητούν, κατ' ορθή εκτίμηση του αιτήματός τους, να υποχρεωθεί η εναγομένη: α) να τους παράσχει πληροφορίες σχετικές με: i) τις ποσότητες του επίδικου έργου που η ίδια παρήγαγε, πώλησε, διέθεσε και δημοσίευσε, καθώς και το τμήμα που εισέπραξε, και ii) τα ονοματεπώνυμα και τις διευθύνσεις των επιχειρήσεων, στις οποίες έχει παραδώσει αντίτυπα του επίδικου έργου σε έντυπη ή ψηφιακή μορφή, και β) να προσκομίσει κάθε είδους σύμβαση με αντικείμενο το επίδικο έργο, προκειμένου να υπολογισθεί με ακρίβεια και να αποδειχθεί το ύψος της ζημίας τους. Τέλος, ζητούν να απαγγελθεί κατά της εναγομένης προσωπική κράτηση τριών μηνών και χρηματική ποινή υπέρ αυτών, ύψους 10.000 ευρώ για κάθε παράβαση της υποχρεώσεώς τους.

16. Με το παραπάνω περιεχόμενο και αιτήματα η αγωγή, για το παραδεκτό της συζήτησης της οποίας προσκομίζεται από τις ενάγουσες, κατ' άρθρο 214Α παρ. 8 εδ. β' ΚΠολΔ, η από 29-10-2007 δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου τους περί μη προσέλευσης της εναγομένης στην απόπειρα εξώδικης επίλυσης διαφοράς (βλ. σχετικά την προαναφερόμενη - υπό σκέψη 2 - έκθεση επίδοσης), αρμοδίως εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου κατά την τακτική διαδικασία (άρθρα 7, 9, 18 περ. 1, 25 παρ. 2 ΚΠολΔ, 3 παρ. 26α Ν. 2479/1997 σε συνδυασμό με Απόφαση Γ.Γ. Υπ. Δικ/νης 50726 Φ.Ε.Κ. Β' 739/20.6.2006), εκτός από: α) το υπό γ' αίτημα, το οποίο είναι απορριπτέο ως απαράδεκτο λόγω νομικής αοριστίας, διότι η αγωγή δεν απευθύνεται ατομικώς και κατά των νομίμων εκπροσώπων της εναγομένης, οι οποίοι, άλλωστε, δεν προσδιορίζονται ούτε κατά τα κρίσιμα στοιχεία της ταυτότητάς τους (βλ. σκέψη 10). Σημειωτέον ότι σε κανένα από τα ονομαστικώς αναφερόμενα στο αγωγικό δικόγραφο φυσικά πρόσωπα δεν αποδίδεται η ιδιότητα του νομίμου εκπροσώπου της εναγομένης, ώστε να θεωρηθούν αυτά συνεαγόμενα. β) Το υπό στ' αίτημα, το οποίο μετά την απόρριψη του υπό γ' αιτήματος παρίσταται απορριπτέο ως απαράδεκτο λόγω έλλειψης έννομου κατ' άρθρο 68 ΚΠολΔ συμφέροντος, αφού δεν νοείται πλέον έμμεση αναγκαστική εκτέλεση της καταψηφιστικής διάταξης (υπό β' αίτημα) της εκδοθησόμενης οριστικής απόφασης του Δικαστηρίου, γ) το προβαλλόμενο με τις προτάσεις αίτημα προσκόμισης κάθε είδους συμβάσεων με αντικείμενο το επίδικο έργο, το οποίο είναι απορριπτέο ως απαράδεκτο λόγω αοριστίας, αφενός διότι αυτές δεν προσδιορίζονται έστω κατά είδος, αφετέρου διότι δεν εκτίθεται ότι βρίσκονται υπό τον έλεγχο του αντιδίκου, και δ) το προβαλλόμενο με τις προτάσεις αίτημα προσωπικής κράτησης της εναγομένης ως μέσο έμμεσης αναγκαστικής εκτέλεσης της εκδοθησόμενης διαταγής ενημέρωσης, το οποίο είναι απορριπτέο ως απαράδεκτο λόγω έλλειψης παθητικής νομιμοποίησης, αφού πρόκειται για νομικό πρόσωπο. Είναι κατά τα λοιπά νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 340, 345 ΑΚ, 1 Ν. 2387/1920, 1, 2, 5 παρ. 2 της κυρωθείσης με τον Ν. 100/75 Σύμβασης της Βέρνης, 1, 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 3, 12, 29 παρ. 1, 33 παρ. 1 και 2, 63Α παρ. 2, 63Β, 65 παρ. 1, 2 και 3 Ν. 2121/1993, 70, 74 αρ. 1, 176, 216, 219 και 946 ΚΠολΔ, με την σημείωση ότι το προβαλλόμενο με τις προτάσεις αίτημα περί απαγγελίας χρηματικής ποινής είναι νόμιμο μέχρι το ποσό των 5.900 ευρώ. Επομένως, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

17. Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 237 παρ. 1 και 270 παρ. 1 ΚΠολΔ προκύπτει ότι η νόμιμη συμμετοχή διαδίκου στην συζήτηση ενώπιον του πολυμελούς πρωτοδικείου προϋποθέτει αφενός μεν την προκατάθεση προτάσεων, αφετέρου δε την εμφάνισή του στην προφορική συζήτηση της υποθέσεως. Συνεπώς, το δικαστήριο δεν λαμβάνει υπόψη τους εμπειροχόμενους στις εμπροθέσμως κατατεθείσες προτάσεις ισχυρισμούς των διαδίκων, αν εκείνοι δεν εμφανιστούν ενώπιόν του κατά την δικάσιμο (βλ. Χ. Απαλαγάκη, στο Γέσιου-Φαλτσή/Απαλαγάκη/Αρβανιτάκη, Η νέα διαδικασία του

ΚΠολΔ, § 2 αρ. 19-21, Σπ. Τσαντίνη, Η αρχή της προφορικότητας της συζήτησης στην πολιτική δίκη, Δίκη 2005.1395, 1410-1412). Στην προκείμενη περίπτωση, η εναγομένη, η οποία δικάζεται σαν να ήταν παρούσα, αφού δεν εμφανίσθηκε κατά την συζήτηση (βλ. σκέψη 2), έχει προκαταθέσει εμπροθέσμως προτάσεις, καθώς και προσθήκη των προτάσεών της. Οι διαλαμβανόμενοι, όμως, σε αυτές (προτάσεις και προσθήκη) αρνητικοί ή πραγματικοί ισχυρισμοί δεν αξιολογούνται από το Δικαστήριο.

18. Από την εκτίμηση των με αριθμό 6.832 και 6.833/30-10-2007 ενόρκων βεβαιώσεων των μαρτύρων, και, ενώπιον του συμβολαιογράφου Αθηνών, Χ. Μ., που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι ενάγουσες, με πρωτοβουλία των οποίων λήφθηκαν μετά από νομότυπη και εμπρόθεσμη κατ' άρθρο 270 παρ. 2 εδ. γ' ΚΠολΔ κλήτευση της εναγομένης (βλ. την με αριθμό 6284/25-10-2007 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών, Κ. Σ.), και των εγγράφων, που οι ενάγουσες νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν, με την σημείωση ότι, αν και με τις προτάσεις τους επικαλούνται το σύνολο των τόμων κάθε έκδοσης του επίδικου έργου, εντούτοις προσκόμισαν μόνο τον τρίτο τόμο της αρχικής έκδοσης και δυο αντίτυπα του τρίτου τόμου της επανέκδοσης, το Δικαστήριο δεν μπόρεσε να αχθεί σε πλήρη δικανική πεποίθηση ως προς το είδος και την έκταση της ισχυριζόμενης προσβολής του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας των εναγουσών, δεδομένου ότι δεν κατέστη δυνατή η σύγκριση μεταξύ της αρχικής δημοσίευσης του έργου και της επανέκδοσης. Μάλιστα, δεν κατέστη εφικτή ούτε η σύγκριση των προσκομισθέντων τόμων, αφού δεν συμπίπτουν παρά μόνο εν μέρει ως προς τα διαλαμβανόμενα λήμματα, ήτοι από το λήμμα «Ιταλός» μέχρι το λήμμα «Κάμιρος». Κατόπιν τούτου το Δικαστήριο κρίνει αναγκαίο, για την ασφαλή διάγνωση και επίλυση της διαφοράς, όπως διατάξει την επανάληψη της συζήτησης της αγωγής, σύμφωνα με το άρθρο 254 ΚΠολΔ, προκειμένου, κατά τη νέα δικάσιμο που θα οριστεί για την υπόθεση αυτή, να προσκομίσουν οι ενάγουσες τα αναφερόμενα στο διατακτικό της παρούσας έγγραφα. Περαιτέρω, το Δικαστήριο κρίνει ότι για την ευδοκίμηση των υπό δ' και ε' αγωγικών αιτημάτων απαιτείται η παροχή των αιτούμενων πληροφοριών, αφού οι ενάγουσες συνδέουν το ύψος της συνήθους αμοιβής και το μέγεθος της ηθικής τους βλάβης με την εκτεταμένη διανομή του έργου στο ευρύ κοινό. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό το οικείο αίτημα ενημέρωσης ως βάσιμο στην ουσία του και να καταδικασθεί η εναγομένη στην παροχή πληροφοριών, καθώς και σε χρηματική ποινή υπέρ των εναγουσών για την περίπτωση παράβασης της ανωτέρω υποχρεώσεώς της, κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό οριζόμενα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει ερήμην της εναγομένης.

Αναβάλλει την έκδοση οριστικής του απόφασης.

Διατάσσει την επανάληψη της συζήτησης, προκειμένου κατά τη νέα δικάσιμο, που θα προσδιορισθεί με πρωτοβουλία του επιμελέστερου των διαδίκων, να προσκομίσουν οι ενάγουσες το σύνολο των τόμων κάθε έκδοσης (πρώτης και επανέκδοσης) και να παράσχει η εναγομένη τις κάτωθι πληροφορίες.

Υποχρεώνει την εναγομένη να παράσχει στις ενάγουσες, εντός προθεσμίας δυο (2) μηνών, πληροφορίες σχετικές με: i) τις ποσότητες του επίδικου έργου που η ίδια παρήγαγε, πώλησε, διέθεσε και δημοσίευσε, καθώς και το τίμημα που εισέπραξε, και ii) τα ονοματεπώνυμα και τις διευθύνσεις των επιχειρήσεων, στις οποίες έχει παραδώσει αντίτυπα του επίδικου έργου σε έντυπη ή ψηφιακή μορφή.

Απαγγέλλει σε βάρος της εναγομένης και υπέρ των εναγουσών χρηματική ποινή, ύψους 5.900 ευρώ, σε περίπτωση που δεν εκτελέσει την εμπεριεχόμενη στην αμέσως προηγούμενη διαταγή πράξη.